

Tänker mig i denna hulda famnen,
Låt en leppsbrut in uti hamnen,
Stall jag en gång ljustligt hvilas mig,
Njuta lugn och sällheten och frid.

Jag gömmer mig i djupet af ditt hjerta,
Jag ser din bild, jag ser din dolda smärta,
Jag minnes tackfärdt hvad du gjort för mig,
O! ewigt, ewigt skall jag minnas dig!

Tro mig, snart går denna stormen öfver,
Och hur litet är det man behöfver.
Vär att vara lycklig. Är du nöjd med mig?
Ja, jag är lycklig, jag skall älska dig.

O! min vän, war tålig, lid och hoppas,
Eternellen midt i wintern knoppas,
Vär jag klaga, då jag eger dig,
Nej! klaga icke, ty du tillhör mig.

Den Fjerde:

Längtan till Landet.

Wintern rasat ut bland våra fjällar,
Drifwans blommor smälta ned och dö,
Himlen ler i wärens ljusa qwällar,
Solen lysker lif i skog och sjö.
Snart är sommaren här, i purpurwägor
Guldbelagder, azurblifstande
Ligga ängarne i daggens lågor
Och i lunden dansa källorne.
Ja, jag kommer! helsen, glada windar,
Ut till landet, ut till faglarne,
Att jag älskar dem — till björk och lindar,
Sjö och berg, jag vill dem återse,
Se dem än, som i min barndomsstund,
Följa bäckens dans till klarnad sjö,
Trastens sång i furuslogens lundar,
Wattenfågeln le på fjärd och ö.

Pris: 2 fl. banko.

GS 225

Fyra mycket wackra och spritt nya

VISOR.

Den Första:

Där står jag ensam på stranden, etc.

(Örfattad af en person som varit blind, allsedan
han war åtta dagar gammal.)

Den Andra:

Wid foten af Alpen i daldjupets grönska, etc.

Den Tredje:

Då den bleka månens stråle faller, etc.

Den Fjerde:

Längtan till landet.

Wintern rasat ut bland våra fjällar, etc.

Stockholm,

trykta hos Rudolf Wall, 1834.

Den Första:

1. Här står jag nu ensam på stranden, Midt på
det brusande haf; Jag längtar åt de himmelska landen,
Om det wore Herrans behag.

2. Jag mig med Tobias beklagar, Hwad glädje
skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måste sitta
Och aldrig har sett Herrans dag.

3. Men jag hafwer redan förnummit, Hwad Gud
gör är allt rätt och wäl, Det hafwer mig blifwit för-
kunnadt, Att sorg skall förbättra min själ.

4. Min Fader och Moder äro döda Och lemnade
mig efter sig, Men alls intet till kläder eller föda, Jag
får ensam framslita min tid.

5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju
enot oss så god, Han vill för oss vara en borgen, Blott
vi wille tro på Hans ord.

6. Fly bort du förtwiflande smärta, Jag hoppas
att Herren är god, Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han
får äfwen bröd på sitt bord.

7. Då bör jag mitt öde ej klandra, Ej onödigt
sörja min syn, Men fromt blott min bana jag bör wan-
dra Och höja mitt hopp till Försyn.

8. Då skall ej den Allgode taga Sin hand bort
ifrån mig ända, Och fast han tycks vilja mig aga, Jag
ljus af Hans anda skall få.

9. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor
och qual, Dess himmelska stråle skall sträckas Till mig in
i Englarnes sal.

10. O Gud! gif mig styrka att lida Ständaktigt
hwad du befallt, Och hoppfullt den trösten förbida, Att
gräfwen ju sluta skall allt.

Den Andra:

Wid feten af alpen, i daldjupets grönska,
Jag finner så skön både himmel och jord,
Har ungdom, har helse, har in et att önska,
Jag sjunger min wisa och wallar min hjerd,
Men wintern strör roser i fjellen,
De sinna i purpur och guld,
Då samlas wi alla om qvällen,
I hyddan så lyckliga och mild :..

Hwar morgon jag fäster en alpros i hatten,
Och börjar min wandring med stafwen i hand,
Bland grönskande ängar och blånande watten,
Jag wallar min hjord wid middagens brand,
Men hör jag lavinernas åska.
Och faller ett snöberg från sky,
Då flynda wi alla i brädsla
Åter tillbaka mot byn :..

Der wattfallet brusar, det bruset mig söfwer,
Men kommer min öwän jag waknar igen,
Och kommer en bergsflod, den hoppar jag öfwer,
Kommer min älskling, wist kysser jag den,
Men säg, o! hwar kan han wäl vara,
På länge jag sett honom ej,
Jag ber dig, o klippa! mig swara
Månn han är trolös? och nej :..

Man talar så ofta om pron och appalen
Jag känner dem ej, will blott sjunga och le,
Men komma de också hit neder i dalen,
Jag klättrar på bergen, det kunna ej de!
Men hörs ej ett alphorn derborta?
Min älskling mig kallar dit fram,
Med sång will jag wägen förlorta,
Spring på, spring på, mina Sam :..

Den Tredje:

När bleka månens stråle faller
Dystert genom dessa dystra galler,
Melankoliskt darrande på mig,
Är min wän, då tänker jag på dig!